

Jamie Bartlett

Dark net

**Daal af in de digitale onderwereld
van hackers, seks, bitcoins en wapens**

Vertaald uit het Engels door Wim Scherpenisse

MAVEN
PUBLISHING

Inhoud

Woord vooraf .9

Inleiding: De vrijheid of de dood .13

/1/ De trollen ontmaskeren .25

/2/ De lone wolf .59

/3/ In de Geul van Galt .85

/4/ Drie klikken .121

/5/ Op de markt .145

/6/ Licht, webcam, actie .175

/7/ Het Werther-effect .201

Conclusie: Zoltan contra Zerzan .227

Noten .249

Leeslijst .301

Woord van dank .309

Woord vooraf

10 *Dark net* is een onderzoek naar in veel gevallen uiterst gevoelige en omstreden zaken. Mijn voornaamste doel was licht te werpen op een wereld waarover vaak wordt gepraat, maar die weinigen uit eigen ervaring kennen – vaak om goede redenen. Ik heb steeds geprobeerd mijn eigen opvattingen ter zijde te schuiven en zo objectief en helder mogelijk verslag te doen van wat ik meemaakte. Lezers vragen zich misschien af of het verstandig is om überhaupt over dit onderwerp te schrijven en maken zich zorgen vanwege de informatie die in dit boek wordt onthuld. Hoewel het nooit mijn bedoeling is geweest een handleiding te geven voor illegale of immorele daden op internet, bevat het boek wel materiaal dat door sommige lezers als schokkend en aanstootgevend zal worden ervaren.

Als onderzoeker voelde ik me verplicht de privacy van de mensen die ik ontmoette te respecteren. Waar nodig heb ik namen, online pseudoniemen en persoonlijke details veranderd, en in één hoofdstuk heb ik een personage bedacht op basis van diverse bestaande personen. Om het lezen te vergemakkelijken heb ik ook

veel (maar niet alle) spelfouten in citaten verbeterd.

Ik heb geprobeerd een afgewogen compromis te vinden tussen de rechten van privépersonen en het maatschappelijk nut dat naar mijn overtuiging wordt gediend door hen en de werelden waarin ze vertoeven te beschrijven. Dat is geen onfeilbare methode, maar eerder een reeks oordelen. Eventuele fouten, omissies en vergissingen komen uitsluitend voor mijn rekening, en ik hoop dat degenen die in dit boek voorkomen bij voorbaat mijn excuses willen aanvaarden voor het mogelijk veroorzaakte leed of ongemak.

De online wereld ontwikkelt zich snel. Tegen de tijd dat je dit boek leest, zullen bepaalde delen ervan ongetwijfeld zijn veranderd, zullen websites zijn gesloten, subculturen zijn ontstaan en nieuwe wetten van kracht zijn geworden. Maar het centrale onderwerp van het boek – hoe mensen zich gedragen in omstandigheden van werkelijke of vermeende anonimiteit – zal nog hetzelfde zijn.

Inleiding

De vrijheid of de dood

14 Ik heb geruchten over deze website gehoord, maar ik kan nog steeds niet echt geloven dat hij bestaat. Wat ik op mijn scherm zie, lijkt een lijst met potentiële doelwitten. Ik zie foto's van mensen die ik herken, merendeels prominente politici, met daarnaast telkens een bedrag. De man achter de site, die het pseudoniem Kuwabatake Sanjuro gebruikt, gelooft dat mensen willen betalen om iemand te laten vermoorden als er geen enkele kans is – ik bedoel letterlijk een kans van nul procent – dat ze worden gepakt. Dat is een van de redenen dat hij The Assassination Market heeft opgericht. Op de homepage staan de volgende simpele instructies:

- > Voeg een naam toe aan de lijst
- of
- > Stort geld in de pot op naam van iemand op de lijst
- of
- > Voorspel wanneer een persoon op de lijst zal sterven

Wie de correcte voorspelling doet, wint de pot.

The Assassination Market is niet te vinden via een Google-zoekopdracht. De site staat op een verborgen, versleuteld deel van het internet dat tot voor kort alleen kon worden bekeken met een speciale browser, The Onion Router oftewel Tor. Tor begon ooit als onderzoeksproject van het US Naval Research Laboratory (NRL), het onderzoekslab van de Amerikaanse marine, maar is tegenwoordig een non-profitorganisatie die voor een deel wordt gefinancierd door de Amerikaanse overheid en diverse burgerrechtengroeperingen en die miljoenen mensen overal ter wereld in staat stelt anoniem en veilig te browsen.* Simpel gezegd versleutelt Tor alle gegevens meerdere keren en leidt het programma ze om via diverse netwerk-knooppunten, zogeheten *onion routers*, waardoor herkomst, bestemming en inhoud van de gegevens worden verhuld. Tor-gebruikers kunnen niet worden getraceerd, evenmin als websites, forums en blogs die zijn opgezet als Tor Hidden Services en hetzelfde versleutelingssysteem gebruiken om hun locatie geheim te houden.

The Assassination Market bevindt zich weliswaar in een onbekend gedeelte van het net, maar is heel makkelijk te vinden als je weet hoe je moet zoeken. Daarvoor is alleen maar een simpel (en gratis) softwarepakket nodig. Meld je daarin aan, volg de instructies en wacht. Het is onmogelijk uit te maken hoeveel mensen dat zo doen, maar op het moment dat ik dit schrijf zou ik ongeveer 56.000 dollar krijgen voor een correcte voorspelling van de sterfdatum van Ben Bernanke, de voormalige voorzitter van de Federal Reserve, de centrale bank van de VS.

Dat lijkt een nogal kansloze weddenschap. Het is erg moeilijk te raden wanneer iemand zal sterven. Daarom staat er nóg een instructie op The Assassination Market:

> Je mag ervoor zorgen dat je voorspelling uitkomt.

* In 2010 kreeg Tor de Award for Projects of Social Benefit van de Free Software Foundation toegekend, voor een deel vanwege het instrumentarium dat de browser biedt aan klokkenluiders, mensenrechtenactivisten en leden van dissidentenbewegingen.

HET DARK NET

The Assassination Market is een extreem voorbeeld van wat mensen online kunnen doen. Achter de vertrouwde wereld van Google, Hotmail en Amazon gaat een ander deel van internet schuil: het Dark Net.

Voor sommigen is het Dark Net de versleutelde wereld van Tor Hidden Services, waar gebruikers niet te traceren en niet te identificeren zijn. Voor anderen zijn het alle sites die niet door de gangbare zoekmachines worden geïndexeerd: een onkenbaar rijk van met wachtwoorden beveiligde pagina's, nergens mee gelinkte websites en verborgen informatie die alleen toegankelijk is voor ingewijden. Het is ook een verzamelnaam geworden voor de ontelbare schokkende, verontrustende en controversiële uithoeken van het net – het domein van schimmige criminelen en oplichters van allerlei pluimage.

16 Het Dark Net is tot op zekere hoogte al die dingen, maar voor mij is het meer een idee dan een bepaalde plek, een onderwereld die losstaat van het internet waarop wij ons bewegen maar er toch mee verbonden is, een wereld waar volledige vrijheid en anonimiteit heersen en waar gebruikers zeggen en doen wat hun goedgevindt – ongecensureerd, ongereguleerd en los van maatschappelijke normen. Het is een wereld die schokkend en verontrustend is, maar ook vernieuwend en creatief, en bovendien veel dichterbij dan je denkt.

Het Dark Net is vaak in het nieuws – je hoort bijna dagelijks verhalen over jonge mensen die zelfgemaakte porno uitwisselen, cyberpesters en trollen die onbekenden treiteren, politieke extremisten die propaganda verspreiden of illegale goederen, drugs en vertrouwelijke documenten die met een paar muisklikken verkrijgbaar zijn – maar het is nog altijd een grotendeels onbekende, slecht begrepen wereld. In werkelijkheid wagen maar weinig mensen zich in de donkere krochten van het net om dit soort sites tot in de details te bestuderen.

In 2007 begon ik met een onderzoek naar radicale maatschap-

pelijke en politieke bewegingen; ik volgde tweeënhalf jaar lang islamitische extremisten in Europa en Noord-Amerika en probeerde een beeld te krijgen van een gefragmenteerde en onsaamenhangende groep jonge mannen die met de ideologie van Al-Qaida sympathiseerden. Tegen de tijd dat ik daarmee klaar was, in 2010, leek de wereld veranderd. Alle nieuwe maatschappelijke en politieke verschijnselen die ik tegenkwam – van samenzweringstheorieën tot extreem-rechtse activisten en drugsculturen – speelden zich in toenemende mate online af. Vaak interviewde ik dezelfde persoon tweemaal – één keer online en daarna nog eens in het echt – en kreeg ik het gevoel met twee verschillende mensen te hebben gepraat. Ik zag parallelle werelden met verschillende regels, verschillende gedrag patronen, verschillende hoofdpersonen. Telkens wanneer ik meende een bepaalde online cultuur door en door te kennen, ontdekte ik andere ermee verbonden, geheimzinnige, onbekende werelden. Sommige daarvan waren alleen toegankelijk met een bepaald niveau van technische kennis, andere waren heel makkelijk te vinden. Hoewel die online sferen een steeds belangrijker deel worden van het leven en de identiteit van veel mensen, zijn ze grotendeels onzichtbaar en onbereikbaar. Daarom ging ik ernaar op zoek.

Zowel online als offline belandde ik op onbekende plekken. Zo werd ik de moderator van een beruchte trollengroep en bracht ik vele weken door op forums over zelfverminking, stoppen met eten en andere manieren om zelfmoord te plegen. Ik verkende het labirint van Tor Hidden Services op zoek naar drugs en om onderzoek te doen naar kinderpornonetwerken. Ik was getuige van online oorlogen tussen neonazi's en antifascisten op populaire sociale mediasites en maakte accounts aan op de nieuwste pornokanalen om de actuele trends in zelfgemaakte erotica te onderzoeken. Ik sprak met anarchistische Bitcoin-programmeurs in een kraakpand in Barcelona en met extreme nationalist in vervallen arbeiderskroegen, en ik was te gast in een onopgeruimde slaapkamer en zag drie meisjes een klein vermogen verdienen door voor

duizenden kijkers seksueel expliciete handelingen voor een camera te verrichten. Door die werelden te onderzoeken en met elkaar te vergelijken hoopte ik het antwoord op een moeilijke vraag te ontdekken: worden door de combinatie van anonimiteit en snelle netwerkverbindingen de duisterder kanten van onze menselijke aard ontketend? En zo ja, op welke manier?

Dit boek doet geen poging om de voor- en nadelen van het internet tegen elkaar af te wegen. Dezelfde anonimiteit die The Assassination Market mogelijk maakt, beschermt ook klokkenluiders, mensenrechten- en andere activisten. Voor elke destructieve subcultuur die ik heb onderzocht, zijn er evenzoveel positieve, nuttige en constructieve.

Het boek pretendeert evenmin een uitputtende beschrijving te geven van de veelheid aan duistere subculturen waarvan het online leven vergeven is. Tussen alle versleutelde Tor Hidden Services en populaire sociale mediasites valt moeilijk te peilen hoe diep en wijdvertakt het ondergrondse netwerk is. Daarom kan dit boek alleen de ervaringen van één persoon beschrijven die langdurig in een aantal van de onbekendste uithoeken van het internet heeft rondgekeken en heeft geprobeerd te begrijpen en te verklaren wat daar gebeurt en waarom. Ik merkte dat veel dingen op die plekken niet zijn wat ze op het eerste gezicht lijken.

18

HET INTERNET

Het net zoals we dat nu kennen, begon eind jaren zestig als een klein wetenschappelijk project dat werd gefinancierd door de Advanced Research Projects Agency (ARPA), een onderzoeksafdeling van het Amerikaanse leger. Het Pentagon hoopte een 'Arpanet' van onderling verbonden computers op te zetten om Amerikaanse top-onderzoekers in staat te stellen om gezamenlijk gebruik te maken van gegevensverzamelingen en kostbare computerfaciliteiten. In 1969 werd de eerste netwerkverbinding gelegd tussen twee computers in Californië. Het netwerk groeide langzaam.

In juli 1973 verbond Peter Kirstein, een jonge hoogleraar infor-

matica aan het University College London, Groot-Brittannië met het Arpanet via trans-Atlantische telefoonkabels, waarmee hij de eerste persoon in Groot-Brittannië werd die online was. 'Ik had toen geen flauw idee hoe groot het internet zou worden!' zegt Kirstein nu. 'Niemand kon dat weten. We waren wetenschappers, academici, en het ging ons erom een systeem op te zetten en in stand te houden waarmee we snel en makkelijk gegevens konden uitwisselen.' Het Arpanet was, evenals het latere internet, gebaseerd op principes die de academici in staat stelden efficiënt samen te werken: het netwerk was open, decentraal georganiseerd en vrij van censuur. Die principes zouden later de kern vormen van alles waar het internet voor stond: een onbegrensde wereld van mensen, informatie en ideeën.

De uitvinding van bulletinboards in 1978 en de start van Usenet in 1979-1980 vormden het begin van een nieuwe vorm van online leven. Anders dan het kluizenaarsachtige Arpanet waren Usenet en bulletinboards, de voorlopers van chatrooms en forums, toegankelijk voor iedereen met een modem en een homecomputer. Weliswaar waren ze naar de huidige maatstaven kleinschalig, traag en primitief, maar er kwamen duizenden mensen op af die geïntrigeerd waren door de nieuwe virtuele wereld. Medio jaren negentig, toen het world wide web van Tim Berners-Lee van start was gegaan, had het internet een complete metamorfose ondergaan: van een relatief onbekende subcultuur van computerhobbyisten en academici tot een populaire verzamelplaats voor miljoenen enthousiaste beginners.*

Volgens John Naughton, hoogleraar toegepaste technologie aan de Open University, was cyberspace destijds meer dan een netwerk van computers. De gebruikers beschouwden het als 'een nieuw soort plek' met een eigen cultuur, een eigen identiteit en eigen regels. De komst van miljoenen 'gewone' internetgebrui-

* September 1993, de maand waarin America On-Line zijn abonnees toegang gaf tot Usenet, staat in de internetfolklore bekend als 'de eeuwigdurende september'; nieuwkomers logden massaal in op internet.

kers leidde tot vrees en hoop over de uitwerking die deze nieuwe vorm van communicatie op ons zou kunnen hebben. Veel technooptimisten, zoals de fans van de revolutionaire nieuwe tijdschriften *Wired* en *Mondo 2000*, geloofden dat cyberspace het begin van een nieuw tijdperk van vermeerderde kennis en inzicht zou zijn, of zelfs het einde van de natiestaat. Dit werd het best verwoord in de ‘Onafhankelijkheidsverklaring van cyberspace’ uit 1996 van John Perry Barlow, een Amerikaans essayist en prominent voorvechter van cybervrijheid, waarin aan de buitenwereld werd verkondigd dat ‘jullie juridische begrippen bezit, zelfexpressie, identiteit, beweging en context op ons niet van toepassing zijn’ en dat ‘onze identiteit geen lichaam kent zodat wij, anders dan jullie, geen orde kunnen bereiken door fysieke dwang’. Barlow geloofde dat het gebrek aan censuur en de anonimiteit die het net leek te bieden, zouden leiden tot een vrijere, opener samenleving doordat mensen zich konden bevrijden van het keurslijf van hun vaststaande identiteit in de echte wereld en zichzelf opnieuw konden uitvinden. (*The New Yorker* formuleerde het bondiger: ‘Op het internet weet niemand dat je een lul bent.’) Vooraanstaande psychologen uit die tijd, zoals Sherry Turkle in *Life on the Screen*, haar invloedrijke onderzoek naar internetidentiteiten uit 1995, stonden voorzichtig positief tegenover het feit dat mensen online verschillende aspecten van hun identiteit naar voren konden laten komen.

Maar anderen waren juist bang voor wat er zou kunnen gebeuren als niemand weet dat je een lul bent. Ouders waren in paniek over kinderen die in de ban waren van ‘modemkoorts’. Kort na het verschijnen van Turkles boek onderzocht John Suler, een andere psycholoog, het gedrag van bezoekers van de eerste chatrooms. Hij ontdekte dat deelnemers aan discussies de neiging hadden online agressiever en kwader te reageren dan offline. Hij opperde dat dat kwam doordat mensen het gevoel hebben dat de maatschappelijke beperkingen, verantwoordelijkheden en normen niet gelden als je je achter een computerscherm kunt verschuilen. Anonimiteit, of die nu echt was of vermeend, stelde je volgens Suler niet alleen in

staat je eigen identiteit te verkennen, maar ook om te handelen zonder de vrees ter verantwoording te worden geroepen (in 2001 zou hij dat 'het online ontremmingseffect' noemen). Het is een feit dat veel gebruikers van bulletinboards en Usenet cyberspace vanaf het begin zagen als een wereld waarin ze zich op allerlei manieren bizar, creatief, aanstootgevend of grensoverschrijdend konden gedragen. In de 'alternatieve' Usenet-groepen kon iedereen een discussiegroep over elk willekeurig onderwerp beginnen. De eerste groep was alt.gourmand, een forum voor recepten. Daarna volgden weldra alt.sex, alt.drugs en alt.rock-n-roll. Alt.*, zoals het ging heten, werd onmiddellijk verreweg het populairste deel van Usenet. Naast nuttige en serieuze groepen over literatuur, informatica of wetenschap waren er op Usenet en andere bulletinboards talloze groepen over cyberpesten, hacken en porno.

GEEF ME DE VRIJHEID OF DE DOOD

In die onstuimige begintijd was Jim Bell, een radicale voorvechter van burgervrijheden, de eerste die aan de belofte van online anonimiteit een angstaanjagende extreme consequentie verbond. Eind 1992 begonnen de 'cypherpunks', een groep radicale voorvechters van burgervrijheden uit Californië, een mailinglijst waarop werd gediscussieerd over de vraag hoe cyberspace kon worden gebruikt om te zorgen voor maximale persoonlijke vrijheid, privacy en anonimiteit. Bell, die geabonneerd was op die lijst, geloofde dat het mogelijk moest zijn om een functionerende markt voor vrijwel alles van de grond te krijgen als burgers met behulp van het internet geheime versleutelde berichten konden versturen en elkaar konden betalen in ontraceerbare valuta. In 1995 zette hij zijn ideeën uiteen in 'Assassination Politics', een essay dat hij naar de mailinglijst stuurde. Zelfs de zeer ruimdenkende cypherpunks schrokken zich een ongeluk.

Bell stelde voor een organisatie op te zetten om burgers te verzoeken anonieme digitale donaties te doen en zo prijsgeld op het hoofd van bekende personen te zetten. De organisatie zou de

prijs toekennen aan degene die de sterfdatum van een bepaalde persoon correct had voorspeld. Dat is niet illegaal, zo betoogde Bell, het is gewoon een soort gokspel. Maar er zit een addertje onder het gras: als maar genoeg mensen kwaad genoeg zijn op een bepaalde persoon – en allemaal anoniem een paar dollar storten – zal het prijsbedrag zo groot worden dat uiteindelijk iemand voor de verleiding zal bezwijken om een voorspelling te doen en die vervolgens zelf te laten uitkomen om de prijs te incasseren. Hij kan anoniem blijven vanwege de versleutelde berichten en het ontraceerbare betaalsysteem. Zo'n door donaties gefinancierde en ontraceerbare moord kan als volgt werken. Eerst stuurt de moordenaar in spe zijn voorspelling in, in een versleuteld bericht dat alleen kan worden geopend met een digitale code die uitsluitend bij de afzender bekend is. Vervolgens pleegt hij de moord en stuurt hij de code naar de organisatie, die zijn (correcte) voorspelling nu kan lezen. Nadat de voorspelling is geverifieerd, vermoedelijk door naar het nieuws te kijken, wordt het prijsgeld online gezet als versleuteld bestand met het totale gedoneerde bedrag in digitale valuta. Ook dat bestand kan uitsluitend worden geopend met een digitale 'sleutel' die alleen kan worden gegenereerd door degene die de voorspelling heeft gedaan. Zonder dat iemand de identiteit van een ander kent, kan de organisatie dus de voorspelling verifiëren en de prijs uitkeren aan degene die de voorspelling heeft gedaan.

Het mooiste hieraan was volgens Bell dat de door internet gegarandeerde anonimiteit alle partijen beschermt, behalve misschien de moordenaar (en zijn slachtoffer). Zelfs als de politie erachter zou komen wie de donaties hebben gedaan, kunnen de donateurs naar waarheid tegenwerpen dat ze niemand ooit op de man af hebben gevraagd iemand anders te vermoorden. De organisatie die de markt heeft opgezet kan de politie evenmin helpen, want die weet niet wie de donateurs zijn, wie de voorspelling heeft gedaan en wie het bestand met het prijsgeld met de sleutel heeft geopend. Maar Bells idee behelsde meer dan ongestraft een moord plegen.

Hij geloofde dat dit systeem gekozen volksvertegenwoordigers door middel van populistische druk zou dwingen goed te handelen. Hoe erger een vergrijp – hoe woedender een vertegenwoordiger zijn of haar kiezers maakte – des te waarschijnlijker werd het dat er een hoge prijs op zijn of haar hoofd kwam te staan en een potentiële moordenaar voor de verleiding zou bezwijken om tot actie over te gaan. (Bell geloofde dat Stalin, Hitler en Mussolini alle drie zouden zijn vermoord als er destijds zo'n markt had bestaan.) In het ideale geval zou er niemand hoeven worden vermoord. Bell hoopte dat het pure feit dat deze markt bestond ertoe zou leiden dat niemand radicale uitspraken zou durven doen. 'Perfekte anonimiteit, perfecte geheimhouding en perfecte veiligheid,' schreef hij, 'in combinatie met het gemak en de betrouwbaarheid waarmee de donaties kunnen worden geïnd, zouden machtsmisbruik door bestuurders tot een uiterst riskante onderneming maken. Er is een grote kans dat geen enkele landelijke politicus meer campagne zou durven voeren voor zijn eigen herverkiezing.'

23

In 1995, toen Bell zijn essay schreef, was dit allemaal nog hypothetisch. Hoewel Bell geloofde dat zijn markt uiteindelijk zou leiden tot de val van alle regeringen ter wereld, had de werkelijkheid zijn fantasie nog niet ingehaald. Bijna twintig jaar later, na het ontstaan van digitale valuta zoals Bitcoin, anonieme browsers zoals Tor en betrouwbare versleutelingssystemen, is Bells visioen werkelijkheid geworden. 'Zeker, moorden is in de meeste gevallen verwerpelijk,' schreef Sanjuro in de zomer van 2013 toen hij *The Assassination Market* lanceerde, maar:

Dit is een onvermijdelijke ontwikkeling in de technologische evolutie. (...) Als iemand de wet tegen je gebruikt en/of je recht op leven, vrijheid, bezit, handel of het najagen van geluk schendt, kun je nu op een veilige manier en vanuit de beslotenheid van je woonkamer iets terugdoen door de levensverwachting van de betreffende persoon te verlagen.

Op dit moment staan er altijd wel een stuk of vijf namen op The Assassination Market. Dat is beangstigend, maar voor zover ik weet is er nog nooit iemand vermoord. De betekenis van de site ligt niet in de effectiviteit ervan, maar in het feit dat hij bestaat. Hij is een typerend voorbeeld van het soort creativiteit en innovatie dat het Dark Net kenmerkt, een plek zonder beperkingen waar grenzen worden verlegd, ideeën ongecensureerd worden gepresenteerd en onze nieuwsgierigheid en begeertes, van welke aard dan ook, worden bevredigd. Waar alles te vinden is wat gevaarlijk, schitterend en uniek menselijk is.

De trollen ontmaskeren

In de top van de levensboom
vind je geen liefde, maar LOL.

— Anonymous

EEN LIFE RUIN

‘Hoi /b/!’ stond er op een bordje dat Sarah voor haar halfnaakte lijf omhoog hield. ‘7 augustus 2013 om 21.35.’

Het was een aankondiging aan de honderden – of wie weet duizenden – anonieme gebruikers die ingelogd waren op het beruchte bulletinboard /b/ op de foto-uitwisselingswebsite 4chan dat ze klaar was om te ‘cammen’. Enthousiaste gebruikers begonnen allerlei seksueel expliciete verzoeken te plaatsen, en Sarah voerde de handelingen uit, fotografeerde ze en uploadde de foto’s.

Op 4chan zijn er boards over de meest uiteenlopende onderwerpen, waaronder mangastrips, klussen, koken, politiek en literatuur. Maar het merendeel van de 20 miljoen mensen die de site elke maand bezoeken, gaat naar /b/, ook wel bekend als het ‘random-board’. Sarahs foto’s werden geüpload in een van de talloze bizarre, aanstootgevende of seksueel expliciete fotothreads die voortdurend in de lucht zijn op /b/. Daar wordt nauwelijks gemodereerd en schrijft bijna iedereen anoniem. Er is echter wel een

reeks globale gedragsregels, de *47 Rules of the Internet*, die zijn opgesteld door de gebruikers van /b/ zelf, ook wel /b/tards genoemd. Enkele van die regels zijn:

Regel 1: Praat niet over /b/

Regel 2: Praat NIET over /b/

Regel 8: Er zijn geen echte regels voor berichten

Regel 20: Niets dient serieus te worden genomen

Regel 31: Tieten of G[et] T[he] F[uck] O[ut] – de keus is aan jou

Regel 36: Er is altijd iets wat nog gestoord is dan wat jij net hebt gezien

Regel 38: Er zijn hier geen grenzen van welke aard dan ook – zelfs *the sky is not the limit*

Regel 42: Niets is heilig

In de anonieme en ongecensureerde wereld van /b/ vind je een enorme hoeveelheid inventief, grappig en aanstootgevend materiaal, omdat gebruikers streven naar populariteit en een bepaald soort roem. Heb je ooit op een YouTube-link geklikt en onverwachts ‘Never Gonna Give You Up’ te horen gekregen, Rick Astleys monsterhit uit 1987? Dat was iets van /b/. Of heb je grappige foto’s van katten gekregen met fout gespelde bijschriften? Dat begon ook op /b/. De hackersactiegroep Anonymous? Jawel: /b/.

27

Maar anonimiteit heeft een keerzijde. Vrouwelijke gebruikers zijn hier een nieuwigheid en worden steevast genegeerd of beledigd, dat wil zeggen, tenzij ze foto’s van zichzelf uploaden of gaan cammen, altijd een simpele en doeltreffende manier om de aandacht van de /b/tards te trekken. 4chan heeft een apart board voor cammen, /soc/, waar van gebruikers wordt verwacht dat ze aardig doen tegen camgirls. Elke dag zijn daar tientallen camgirls actief. Maar af en toe is er eentje zo stom om een uitstapje naar /b/ te maken.

* Zo ja, dan was je een van de meer dan 20 miljoen mensen die dat jaar werden ‘gerickrolled’.

Een minuut of twintig nadat de eerste foto was geplaatst verzocht een gebruiker Sarah een naaktfoto van zichzelf te nemen waarop haar naam ergens op haar lichaam was geschreven. Kort daarna vroeg een andere gebruiker om een naaktfoto waarop ze poseerde met medicijnen die ze innam. Ze voerde beide verzoeken braaf uit. Dat was een vergissing.

Anonymous zei: shit, ik hoop niet dat iemand haar doxt. Ze heeft het echt gedaan. Lijkt me een aardige meid.

Anonymous antwoordde: dude, word wakker, ze gaf haar voornaam, de volledige naam van haar dokter en zelfs waar haar studentenhuus staat ze wil gevonden worden.

Anonymous antwoordde: Ze is nieuw. Een meisje dat bordjes maakt of namen op haar lijf schrijft heeft nog geen ervaring met cammen, zo iemand weet duidelijk niet wat ze zichzelf aandoet.

28

Sarah had onbedoeld zoveel persoonlijke informatie verstrekt dat gebruikers haar konden ‘doxen’: haar identiteit konden achterhalen. Andere /b/tards werden gewaarschuwd en gingen de thread volgen – op 4chan wordt het doxen van een camgirl als een buitenkansje beschouwd – en binnen de kortste keren hadden gebruikers Sarah gevonden in de doorzoekbare studentenlijst van haar universiteit en onthulden ze haar volledige naam, haar adres en haar telefoonnummer. Vervolgens traceerden ze haar Facebook- en haar Twitter-account. Sarah zat nog steeds achter haar computer en keek hulpeloos toe.

Anonymous zei: STOP. Serieus. Stelletje fucking losers

Anonymous antwoordde: goed te zien dat je de thread nog steeds volgt sarah. Welkom trouwens.